

بسم الله الرحمن الرحيم

خطبه‌ی اعیاد شعبانیه

۱ بهمن ۱۴۰۴

حمد و ستایش مخصوص آن معبود بی‌همتاست که نه وصف‌پذیر در کلام است و نه محدود در اندیشه‌ها. عقل‌ها در شناختش درمانده‌اند و دل‌ها در عشقش آرام گرفته‌اند. او همان است که آغاز ندارد و انجام نمی‌پذیرد؛ ثابت است در ذات، جاری است در فیض و حاضر است بی‌آنکه دیده شود.

سلام و صلوات خداوند بر کامل کننده‌ی هدایت، خاتم دهنده‌ی نبوت و نجات‌بخش بشریت، حضرت محمد (ص) و بر خاندان پاک و با فضیلتش.

سلام و برکات الهی بر لحظاتی باد که شوق بندگی در دل‌ها فروزان است و درخشندگی انوار آن باعث هدایت و رسیدن به مقامات انسانی می‌شود؛ که مصداق این فرمایش می‌تواند شکوه ماه شعبان باشد. ماه عشق و رحمت خداوندی، ماهی که با تمام زیبایی‌هایش سفره‌ای عظیم گسترده تا عالم از این شکوه بی‌کران بهره‌مند شود و با تمام سنگینی اندوه که بر عالم سایه انداخته، ماه شعبان بار غم‌ها را از دوش خلائق برمی‌دارد تا همه حیاتی پر امید را در لحظاتش تجربه کنند.

چنانکه نبی مکرم اسلام (ص) در بیان فضایل این ماه عظیم می‌فرمایند: شعبان ماه شریفی است و آن ماه من است. حاملان عرش آن را بزرگ می‌شمارند و حق آن را می‌شناسند. آن ماهی است که در آن همچون ماه رمضان، روزی بندگان زیاد می‌شود و در آن بهشت آذین بسته می‌شود. این ماه را شعبان نامیده‌اند، زیرا در آن ارزاق مؤمنان تقسیم می‌شود و آن ماهی است که عمل در آن چند برابر می‌شود و کار نیکو هفتاد برابر ثمره می‌دهد. چون روز اول ماه شعبان شود، خداوند عزوجل به باز شدن درهای بهشت فرمان می‌دهد؛ پس باز می‌شوند و به درخت طوبی دستور می‌دهد تا شاخه‌های خود را به دنیا نزدیک کند. آنگاه منادی پروردگار ندا سر می‌دهد: ای بندگان خدا، این شاخه‌های درخت طوبی است، پس به آن درآویزید که شما را به‌سوی

بهشت برافرازد و این شاخه‌های درخت زقوم است؛ از آن دوری کنید تا شما را به‌سوی دوزخ نبرد.

بانوی دو عالم، حضرت فاطمه‌ی زهرا (س) در تفسیر این حدیث زیبا می‌فرمایند:

انسان خلیفه آفریده شد و شجره‌ی وجودی‌اش زیباترین و محکم‌ترین شجره نام‌گذاری شد. پروردگار عالم به ریشه و ساقه‌هایش و آنچه در وجودش به‌عنوان بار داشت قسم یاد کرد و فرمود: ای انسان، آنچه در بهشت آفریدم برای تو و همسرت آفریدم تا همواره در نعمتش به گردش درآیید و در سایه‌بان نعمت‌های من، پروردگارتان را تسبیح گوید و به شجره‌ی وجود شیطان نزدیک نشوید؛ که او شما را دشمنی آشکار است.

آن درخت که پدرمان حضرت آدم از میوه‌اش خورد، در بهشت بود؛ درختی تنومند، زیبا و بسیار فریبنده که آن‌چنان خود را در چشم بیننده می‌آراست که از نزدیک شدن به آن هراسی به دل راه نمی‌داد. شیطان شجره را می‌دید و به شاخ و برگش حسادت می‌کرد و پدرمان حضرت آدم را به آن درخت تنومند دعوت می‌کرد و می‌گفت:

این درخت آن‌چنان زیباست که من روزها به تماشایش می‌نشینم و از دیدنش به وجد می‌آیم؛ آیا نمی‌خواهی تو را به آن نزدیک کنم تا خلقتش را ببینی و از بهره‌اش بخوری؟

وقتی حضرت آدم (س) پذیرفت، آن شجره‌ی زیبای بهشتی به درختی خشک و بی‌حاصل تبدیل شد و چوبی شد که نامش هیزم است؛ هیزمی که حق را سوزاند و باطل را جلوه داد تا در عمل‌ها و در پشت تمام فرزندان آدم، آن شجره حمل شود یا به عصای حق تبدیل شود یا به هیزمی سوزاننده.

فرزندان رسول خاتم شجره‌ی طوبی هستند که پروردگار عالم فرمود: شاخ و برگش در بهشت است و همواره آنچه از آن شجره می‌روید، توحیدی خالص است که هر کس بدان تکیه کند، درخت جان‌ش از خطر پوسیدگی و نابودی در امان می‌ماند. همواره با طراوتی که از بهشت همراه دارد، زمین وجودش با طراوت است که خزانی را به یاد

نمی‌آورد. پس باغبان جانی باشید که با شجره‌ی طوبی همراه است و به شاخه‌ی آن متصل تا بتواند عجایب جانی را ببیند که از آن در غفلت است.

ولی افسوس که نفس‌های شیطانی، درخت وجودها را در احاطه‌ی خود گرفته و شاخ و برگ‌هایش را به خزان مبدل نموده است؛ برهنگی‌شان گویای وجودی سبز و زیبا بوده که در باد نفس برهنه شده و سرمای روح، ثمرش را خشکانده و میوه‌اش را از بین برده است. کتاب آسمانی قرآن کریم به دو شجره اشاره دارد: یک شجره‌ی زیبا و یک شجره‌ی پلید. شجره‌ی پلید همواره تلخ و بی‌ثمر خواهد ماند. پس مراقب درخت وجود خود باشید تا نور الهی را منعکس کند.

و امشب، به شکرانه‌ی میلاد سه گوهر بی‌همتای این شجره‌ی زیبا گرد هم آمده‌ایم؛ سه میوه‌ی بهشتی که هر یک عصاره‌ی رسالت‌اند و ادامه‌ی راه هدایت. سه حقیقت که در قامتشان شجاعت، صبر، تواضع و وفاداری نقش بسته است.

و امشب، شب شکفتن شاخه‌ای است که ریشه‌اش در وحی است و سایه‌اش تا قیامت امتداد دارد؛ شب تولد آن حقیقتی که خونش، زبان گویای حق شد و سکوتش، رسوایی باطل. حسین بن علی (ع) نامی ایستاده بر فراز حقیقت، شعله‌ای از شجاعت و عدالت، کلامش دل‌های خفته را بیدار می‌کند؛ هر گامش، عزت و آزادگی را فریاد می‌زند و هر نگاهش، صلابت و یقین به حق را نمایان می‌سازد.

و در امتداد این شجره‌ی نورانی، مولودی دیگر چشم به جهان گشود؛ علی‌بن‌الحسین، زین‌العابدین (ع)، ساجدی که سجاده‌اش بر دل‌ها گسترده است، صحیفه‌ای از دعا و نیایش از او به یادگار است و با آرامشی که سنگ‌ها را به تعظیم وا می‌دارد، صبر و تواضع را در ظلمت زمان روشن نگاه داشت؛ هر اشکش چراغی است برای دل‌های خسته و هر دعا و نیایشش، نسیمی است که دل‌ها را به آسمان پیوند می‌زند.

و در کنار این دو خورشید، ماه تمام بنی‌هاشم طلوع کرد. ابوالفضل العباس (ع)، مظهر وفاداری مطلق، آئینه‌ی غیرت الهی و شاخه‌ای استوار از شجره‌ی طوبی. او نیامد که تاریخ نامش را با پیروزی بنویسد؛ آمد تا نامش را با وفا و اطاعت از ولی جاودانه کند.

او که تنها تمنا و آرزویش دیدار کوثر الهی بود و امام حسین (ع) در این باره به او می فرمود: زمانی به آرزویت می رسی که جز حق نباشی و از امامت مانند مادرم دفاع کنی و پای شیطان را قطع کنی، آنگاه به دیدار کوثری خواهی رفت که نوشندگان از آن حقیقتش هرگز تشنه نمی شوند.

اینک در این شب های نورانی شعبان دل از شاخه های خشک دنیا بگیریم و به شجره ی طوبی درآویزیم و از درگاه الهی بخواهیم تا درخت وجود ما را به نور ولایت زنده بدارد و قدم هایمان را در راه حق استوار بگرداند و ما را از رهروان صادق این شجره ی نورانی قرار بدهد.

پروردگارا، به حرمت شب میلاد اباعبدالله (ع)، به عطر ولایتش که در عالم پیچیده است و به دعای امام سجاد (ع) و وفای ابوالفضل العباس (ع)، فرج آخرین یادگار این شجره ی نورانی، حضرت بقیه الله الأعظم (عج) را هرچه زودتر مقدر فرما. به امید اجابتش می خوانیمش به دعای:

اللهم عجل لوليک الفرج